

◀ Vlnr: John Verbunt, Christel van der Bruggen en Fem van den Hoven.

Afleiding voor zieke kinderen

Zingen, springen, dansen

Ziek zijn is al erg genoeg. In het Elisabeth TweeStedenZiekenhuis in Tilburg kunnen kinderen even alles vergeten dankzij de Muziekids Studio.

Tekst **Stan Schrijen** Foto **Jan van Eijndhoven**

Fem van den Hoven (3) uit Oisterwijk is net uit haar narcose ontwaakt in het Elisabeth TweeSteden Ziekenhuis in Tilburg. Bij een val een dag eerder zijn twee stukken van haar voortanden afgebroken. Ineens staan Christel van der Bruggen (29) en John Verbunt (59) met hun troubadourtroupy naast haar bed.

„Samen zingen, springen, dansen op muziek”, zingt Van der Bruggen, door zichzelf en Verbunt begeleid op gitaar. Via 'hoofd, schouders, knie en teen' gaat het optreden naar zijn apotheose. Fem krijgt sambaballen en Verbunt pakt de accordeon erbij.

Het is een dagelijks tafereel voor Verbunt en Van der Bruggen van de Muziekids Studio. Ruim drie jaar geleden werd de eerste studio in het St. Elisabeth in Tilburg gerealiseerd. De stichting probeert nu in elk ziekenhuis een muziekrimte in te richten. In Tilburg kunnen meerdere groepen terecht. Kinderen met hun gezinnen en groepen van revalidatiecentrum Leijpark en de My-

tylschool. „Maar de kinder-afdeling heeft prioriteit”, vertelt Van der Bruggen, opgeleid als muziektherapeut.

Hartslag daalt

„Muziek hoort erbij en is onderdeel van een behandeling”, zegt Van der Bruggen, die ook wel de zingende zuster wordt genoemd. „Ook tijdens medische handelingen, zoals een infuus prikken. Laatste was er een jongen met kanker en hersenletsel, die voor de zoveelste keer in het ziekenhuis lag en telkens in paniek raakte. Dokters moesten zelfs hun witte jas uitdoen voor ze zijn kamer in liepen. Samen hebben we op de rand van zijn bed muziek gemaakt, en die afleiding hielp. Hij was helemaal niet bezig met het prikken. Dat was een mooie ervaring. Daar waren ze op de afdeling erg van onder de indruk, dat muziek ook praktisch kan worden ingezet, in plaats van alleen als vermaak en ter ontspanning.”

Het is een van de vele voorbeelden. „Ik kan vaak zien dat de hartslag van kinderen daalt als we

De studio's van BN'ers

Primeur in 2014: een ziekenhuis met een eigen muziekstudio.

Het doel van de stichting erachter is in elk Nederlands ziekenhuis zo'n studio te realiseren, liefst genoemd naar een bekende Nederlander. De studio in Tilburg is vernoemd naar – hoe kan het anders – Guus Meeuwis. „Je wilt niet weten hoe dit leeft in de stad”, zegt hij. „Op verjaardagen word ik er regelmatig op aangesproken.”

Ali B verbond zijn naam aan de Muziekids Studio in de Almeerse Kinderkliniek en René Froger aan die in Behandelingencentrum Heideheuvel in Hilversum. Volgende artiesten met een Muziekids Studio: Nick & Simon (Brandwondencentrum Beverwijk) en Armin van Buuren (Prinses Máxima Centrum voor kinderoncologie in Utrecht).

met muziek bezig zijn. Dat kinderen letterlijk tot rust komen. Vanaf een bepaalde leeftijd luchten ze ook hun hart bij me. Ze vertellen mij andere dingen dan hun ouders of artsen. Met muziek maak je de ingang, dan komt de rest vanzelf”, zegt Van der Bruggen. „Het klinkt heel zoet, maar ik zit hier zo op mijn plek. Ik voel elke dag dat we met iets heel moois en unieks bezig zijn. Ik kan hier niet met iemand in de lift staan zonder dat diegene zegt hoe fijn het is dat we dit doen.”

Toch is er nog een wens. „We willen heel graag ook in de weekenden open. Vooral omdat er dan nog minder te doen is voor de kids. Er zijn geen onderzoeken en het is wachten op maandag. Op feestdagen zijn we wel al twee uurtjes open.”

Het wachten is op extra budget vanuit de landelijk stichting.

„Als je van blije kinderen geen passie krijgt, weet ik het ook niet meer”, zegt Verbunt. „Dat gaat vanzelf. We kunnen kinderen niet beter maken, maar we kunnen er wel voor zorgen dat ze zich beter voelen. Laatst hadden

we een jongetje dat maar 2,5 jaar is geworden en voor wie ik bijna elke dag muziek maakte. Op zijn crematie heb ik diezelfde kinderliedjes gezongen. Dat was voor mij ook heftig. Dan kom je thuis en denk je: niet leuk om daar te hebben moeten spelen, maar aan de andere kant ook fijn om dat te hebben kunnen doen.”

Rake klappen

Terug in de studio, mét rood on-airlampje. Daar is Marèn Eijkemans (6) uit Tilburg achter het elektronisch drumstel gekropen. Het jongetje heeft last van zijn buik en moest daarom bloed laten prikken, wat hem een dapperheidsdiploma heeft opgeleverd. Later volgt nog een echo, maar eerst is het tijd voor wat rake klappen. Marèn slaat er met een gulle glimlach flink op los, begeleid door de studioleiders.

Na een ingetogen passage kondigt Van der Bruggen een solo voor Marèn aan, die hij overtuigend invult. De beloning is een applaus. Zijn moeder kijkt tevreden toe. Van de prik in zijn arm voelt Marèn niets meer. ■

‘WIJ KUNNEN KINDEREN NIET BETER MAKEN, MAAR ZE VÓELEN ZICH WEL BETER’